

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 438/24
9.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Снежане Јовановић, председника већа и судија Здравке Ђурђевић и Драгољуба Албијанића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА и др.**, због кривичних дела отмица из члана 134 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног ББ, адвоката Шево Сретка, окривљеног АА, адвоката Здравка Ђукановића, окривљеног ВВ, адвоката Ирене Вујновић, окривљеног ГГ, адвоката Бојана Чедића и окривљеног ДД, адвоката Славка Челебића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.351/22 од 11.12.2023. године, у седници већа одржаној у присуству адвоката Уроша Царевића, по заменичком пуномоћју адвоката Здравка Ђукановића и адвоката Ирене Вујновић, донео је већином гласова дана **09. јула 2024. године**

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца окривљеног ББ, адвоката Шево Сретка, окривљеног АА, адвоката Здравка Ђукановића, окривљеног ВВ, адвоката Ирене Вујновић, окривљеног ГГ, адвоката Бојана Чедића и окривљеног ДД, адвоката Славка Челебића, па се пресуда Вишег суда у Београду К.бр.351/22 од 11.12.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.351/22 од 11.12.2023. године, окривљени АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, оглашени су кривим да су извршили кривично дело отмица из члана 134 став 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, па је суд именоване осудио на казне затвора у трајању од по 2 године и 6 месеци, у које им се урачунава време проведено у притвору од 10.03.2022. године, који може трајати до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Окривљени АА је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, а да на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Београду плати износ од 22.500,00 динара и Вишем суду у Београду износ од 3.160,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног

извршења, док су остали оптужени на основу члана 264 став 4 ЗКП ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка у целини, јер би њиховим плаћањем било доведено у питање њихово издржавање.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Сретко Шево, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду тако што ће обуставити кривични поступак и укинути притвор према његовом брањенику,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Здравко Ђукановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешно примењеног материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са захтевом да буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду и са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање,

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Ирена Вујновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о висини казне, са молбом да она и њен брањеник буду позвани на седницу већа и са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и њен брањеник ослободи кривичне одговорности за кривично дело из члана 134 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ или да се првостепена пресуда укине и врати предмет на поновно одлучивање или да му се изрекне блажа казна, јер све наведене олакшавајуће околности имају карактер особитих олакшавајућих околности,

-бранилац окривљеног ГГ, адвокат Бојан Чедић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, одбије оптужбу против његовог брањеника и пусти га на слободу или да пресуду укине и врати предмет Вишем суду у Београду на поновно одлучивање и

-бранилац окривљеног ДД, адвокат Славко Челебић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду жалбу усвоји, ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или преиначи ожалбену пресуду и донесе ослобађајућу пресуду.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.462/24 од 15.04.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосноване изјављене жалбе и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Царевића, по заменичком пуномоћју адвоката Здравка Ђукановића и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ирене

Вујновић, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца АЈТ у Београду и окривљеног ВВ, који се налази у притвору, а веће не налази да би обезбеђење његовог присуства било неопходно за разјашњење ствари у смислу става 4 овог члана. На седници већа су размотрени списи заједно са побијаном пресудом и изјављеним жалбама, па је по испитивању пресуде у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, након оцене жалбених навода и предлога, овај суд нашао:

-Жалбе су неосноване.

Бранилац окривљеног ББ је у жалби навео да из изведених доказа не произлази да је његов браћеник извршио радње које су му стављене на терет, да суд није определио у чему се састоје радње саизвршилаштва, а посебно да суд није требало да поклони веру исказу оштећеног, ни исказу сведока ЋЋ, чије присуство на главном претресу суд, и поред инсистирања бранилаца, није обезбедио.

Бранилац окривљеног АА је у жалби навео да првостепени суд није дао јасне и правилне разлоге за одбијање предлога одбране да се испита оштећени, да није утврђена улога његовог браћеника имајући у виду да се из исказа оштећеног види да му окривљени АА никада није претио, да га није задржавао у стану, нити од њега изнуђивао новац уз претњу или применом силе, а у његовим радњама нема ни прибављања противправне имовинске користи.

Бранилац окривљеног ВВ је у жалби навео да у току поступка није доказано да је његов браћеник на било који начин учествовао у извршењу кривичног дела, да је суд погрешно ценио исказ оштећеног, да сведоци ЕЕ и ЖЖ нису могли да се изјасне где и када је пронађен оштећени, као ни да ли су окривљени имали оружје код себе, односно да ли је код неког од окривљених пронађен нож, да је исказ оштећеног пред ВЈТ у Београду 14.03.2022. године у супротности са осталим доказима.

Бранилац окривљеног ГГ у жалби је навео да су оштећени и његов пријатељ сведока ЋЋ журно напустили Србију након хапшења оптужених, тако да суд није спровео суочење оштећеног и сведока са окривљеним ГГ, иако је одбрана на томе инсистирала, да је наводна измена исказа у тужилаштву последица пропуста преводиоца који не познаје Дари језик на коме је ГГ одговарао и да преводилац није био одговарајући у смислу члана 11 у вези са чланом 438 став 1 тачка 5 ЗКП и да осим исказа оштећеног, нема доказа да га је било ко присилно одвео, држао га или му претио, те да је суд требало да примени начело *In dubio pro geo*.

Бранилац окривљеног ДД је у жалби изразио сумњу да ангажовани преводилац разуме језик којим су окривљени говорили, те да је неоснован закључак првостепеног суда да је његов браћеник мењао исказ. Истакао је да је оштећени у својој изјави пред тужилаштвом навео да није био изложен физичком насиљу од стране било кога од окривљених, да је могао у сваком тренутку да напусти друштво у којем се налазио и да је све време имао код себе мобилни телефон, затим да приликом препознавања његов браћеник није био заједно са лицима са сличним основним карактеристикама и да је суд без основа одступио од начела непосредности и прочитао изјаву оштећеног.

Оцењујући изнете жалбене наводе, Апелациони суд налази да исти нису

основани. Првостепена пресуда, насупротив наводима у жалбама бранилаца окривљених, није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произлазе све законска обележја кривичног дела у питању, није противречна сама себи или својим разлозима, а разлози дати у образложењу пресуде о свим одлучним чињеницама су довољни и правилни и нису међусобно противречни, нити о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржи исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника.

Чињенично стање је по налажењу овог суда утврђено правилном оценом изведених доказа, како одбрана окривљени АА, ДД, ВВ, ББ и ГГ, тако и исказа оштећеног ЗЗ, сведока ЂЂ, ИИ, ЕЕ, ЖЖ, ЈЈ и бројних изведених писаних доказа који су побројани на странама 23 до 25 побијане пресуде, које је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у вези са осталим доказима. Потом је у разлозима пресуде детаљно навео шта је из ког доказа утврдио и на странама 26 до 31 пресуде дао аргументоване и логичне разлоге за своју одлуку, које као правилне и довољне прихвата и овај суд. Првостепени суд је приликом оцене изведених доказа имао у виду одбране окривљених који су негирали извршење кривичног дела које им је стављено на терет, као и да су током поступка делимично изменили своје одбране, образлажући то лошим преводом од стране преводиоца у поступку истраге, што правилно првостепени суд није прихватио, јер нико од окривљених у фази истраге није сугерисао да не разуме преводиоца, нису оспоравали да су погрешно унети њихови лични подаци и подаци о њиховом боравку у Србији, с тим што ни у фази истраге нису признали извршење кривичног дела, већ се већина њих изјашњавала о дугу који је оштећени имао, док се током главног претреса о томе нису изјашњавали, што је првостепени суд правилно оценио наставши да су окривљени током главном претреса уподобили своје одбране у складу са изведеним доказима током истраге и међусобно искористили непознавање службеног језика суда као разлога за измену своје одбране.

Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљених, правилно је првостепени суд одлучио да поклони веру исказу оштећеног ЗЗ, који је у свом исказу детаљно описао шта се критичном приликом дешавало и која је улога сваког од окривљених у конкретном догађају. Исказ оштећеног је јасан, детаљан и поткрепљен другим доказима и првостепени суд је правилно имао у виду да је оштећени окривљене са сигурношћу препознао у полицији, а пре радње препознавања описао сваког од окривљених и које је радње према њему предузимао, па је тако окривљеног ВВ описао као лице које га је ножем присилио да пође са њима и тукао га у апарману, а које је више од осталих, окривљеног ГГ је описао као лице које га је у апарману шутирало, бацало на земљу и шамарало, са дужом косом, што потврђује његова фотографија, а за кога је оштећени у свом исказу навео да је био у стану и користио пуно марихуане, па суд није прихватио одбрану овог окривљеног да критичне ноћи уопште није видео оштећеног, и да се следећег дана случајно нашао испред индијског ресторана где су ухапшени. Окривљеног ББ је оштећени приликом препознавања описао као једног од организатора који га је чувао све време и није му давао два дана воду да пије, али га није тукао и није имао оружје, већ је поступао по наредбама осталих, док је окривљеног ДД описао као међу главнима у организацији отмице и изајснио се да га је он први код ресторана окривљеног АА позвао да крене са њима, а у стану му рекао да мора да плати, иначе ће

бити у великом проблему, да му је након телефонског разговора рекао да ће исплата износа од 8.000 евра бити до 23 часа и да ће након тога бити слободан.

Првостепени су је ценио и одбране окривљених, које се у суштини понављају у жалбама њихових бранилаца, да је оштећени причао са њима, смејао се, да је могао да оде из стана кад год је хтео јер су врата била откључана, али исте није прихватио, јер се оштећени изјаснио о сили и претњама које су према њему примењивали, објаснивши да није пружао активни отпор јер је проценио да не може да побегне, с тим што је у другом стану у једном моменту остао сам и покушао да побегне, али није успео, из чега произилази да је био задржан и да није могао самовољно да напусти стан чак и да је стан био откључан, јер је ту увек био неко од окривљених ко га је чувао, с тим што је оштећени навео да су стан закључавали кад год је неко излазио, што потврђује и одбрана окривљеног ББ да је полиција куцала приликом доласка у стан и да им је он отворио врата. При томе, у ресторану су ухапшена три лица која су довела оштећеног, а када су полицијски службеници сазнали где су окривљени држали оштећеног, отишли су да изврше претрес тог стана и тамо пронашли још једно лице- ББ. Околност да на главном претресу није извршено непосредно испитивање оштећеног и сведока ЋЋ, нити суочење са окривљенима није ни од каквог утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да је чињенично стање према оцени овог суда у довољној мери утврђено на основу њихових исказа у истражном поступку, који су потврђени исказима осталих саслушаних сведока и осталим изведеним доказима. Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљених ГГ и ДД, радња препознавања је по оцени овог суда у свему спроведена у складу са одредбама ЗКП, а то што исто није снимано, препознавање не чини незаконитим, нити доводи у сумњу закључак првостепеног суда да су ови окривљени учествовали у извршењу кривичног дела које му је стављено на терет. Због свега наведеног, правилно првостепени суд није поклатио веру одбранама окривљених, који нису негирали да су били са оштећеним, али су негирали да су га на силу одвели и задржали у стану у улици..., да су тражили да његов пријатељ ЋЋ сакупи новац у износу од 8.000 евра и да им преда да би га пустили и да су му претили, за шта правилно првостепени суд налази да су овакве одбране нелогичне, контрадикторне и супротне осталим изведеним доказима, те очигледно усмерене на избегавање кривице.

Жалбама бранилаца окривљених у суштини се не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност његовог закључивања, већ се само врши сопствена оцена изведених доказа и даје њихово другачије тумачење, а што је све првостепени суд имао у виду и правилно и свестрано оценио, те у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за своје закључке дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, као кривично дело отмица из члана 134 став 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, кривични закон је правилно примењен, о чему је првостепени суд у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге који супротним жалбеним наводима нису доведени у сумњу.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи сваком од окривљених, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина адекватно одмерена. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА нашао је да је ожењен и отац једног малолетног детета, да је имао боравиште у Србији и бавио се предузетништвом, на страни окривљених ДД и ВВ да су нежењени и без деце, на страни окривљеног ББ да је ожењен и отац двоје малолетне деце и на страни окривљеног ГГ да је ожењен и отац троје малолетне деце, као и то да нема података о њиховој ранијој осуђиваности, затим у односу на окривљене ДД, ВВ, ББ и ГГ њихову тешку животну ситуацију као миграната без услова за живот, док отежавајуће околности није нашао, па их је осудио на казне затвора у трајању од по две године и шест месеци, у који им се урачунава време проведено у притвору почев од 10.03.2022. године.

И по оцени овог суда, овако изречене казне затвора представљају одговарајућу меру за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ према сваком од окривљених понаособ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, нарочито за постизање опште и специјалне превенције и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивања обавезе поштовања закона, због чега се жалбени предлози одбране да се окривљени блаже казне, оцењују као неосновани.

На основу свега напред наведеног, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар
Снежана Миленковић

Председник већа-судија
Снежана Јовановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић